

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת אחרי

כב ניסן תשפ"ב 1125

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:37	6:53	6:47	6:57
מוצאי שבת	7:52	7:54	7:54	7:52
רבנו תם	8:30	8:32	8:33	8:31

הילולא דצדיקיא

- כב. רבי דוד פאפו, מח"ס 'פני דוד'
- כב. רבי ראובן קרישבסקי
- כג. רבי כמוס עמוס ימין, ראב"ד לוב
- כג. רבי אליהו פרץ
- כד. רבי חיים יצחק חייקין
- ר"י 'חכמי צרפת' אקסלבן
- כד. רבי אברהם הכהן
- מח"ס 'מלל לאברהם'
- כה. רבי חיים הלברשטאם
- בעל ה'דברי חיים'
- כו. רבי משה טייטלבוים
- אדמו"ר מסאטמאר
- כז. רבי אפרים נבון, בעל 'מחנה אפרים'
- כז. רבי יעקב חנניה קובו
- רבה של סלוניקי
- כז. רבי אשר זליג מרגליות
- מח"ס 'קומי רוני'
- כח. רבי שבתי הורביץ
- מח"ס 'ווי העמודים'
- כח. רבי יחיאל צאלח
- מח"ס 'פעולת צדיק'

כל גופו, אלא בזמן שאתם נוהגים מנהג דרך ארץ ועוסקים בתורה ובמצוות, אתם עולים במדרגה קמעא קמעא, ואין דעתי נוחה ממנהג זה שאתם נוהגים בו.

לכך נאמר כאן "וידבר ה' אל משה אחרי מות", להודיעך שדבר זה עצמו הוא מה שדיבר הקב"ה כאן לא פחות ולא יותר, ומה דיבר, שלא יהיו ישראל נוהגים פרישות כפרישות נדב ואביהוא שהיו פורשים ממנהג דרך ארץ ודימו להיות כמלאכים, אלא על ידי שהם עושים תורה ומצוות, הם באים לידי קדושה, אבל אין הבריחה מחברת בני אדם קרויה פרישות. כיוצא בדבר כתב בספר ערבי נחל (פרשת ואתחנן) וזה לשונו:

הפילוסופים שהיו קודם מתן תורה חשבו, שברצונם להטיב אחריהם שיהיה להם השארות הנפש, ברחו למדבריות, ואכלו עשב הארץ, ויתר ענייניהם, בחושבם כי בלתי זה אי אפשר להטיב מעשיו, והמה נאבדו בשטותם. והתורה האירה לנו הדרך למצוא חן בעיני השי"ת על פי מצוות מעשיות אשר בעניני העולם הזה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות לה, ב) הנהג בהן מנהג דרך ארץ.

לפיכך הזהיר בו הקדוש ברוך הוא באהרן "ואל יבא בכל עת אל הקודש", הוי זהיר שלא תעשה כמעשה נדב ואביהוא שבאו בכל עת אל הקודש, כי כל מי שהוא בא בכל עת אל הקודש, סופו שהוא מתעלה למדרגת מלאך, ומה יעלה לו בסופו, ימות. אבל אם אינו בא, אינו מת.

ואם תאמר, מה טעם לא ציוה הקדוש ברוך הוא אותם דבר זה קודם שנכנסו לקודש הקדשים ומתו? תשובה לדבר, שלא הספיק המקום לצוות עליהם עד שזנו עיניהם מן השכינה סמוך למתן תורה ונתחייבו מיתה, כמו שאמרו רבותינו (שמ"ר מה, ה) נדב ואביהוא פרעו ראשיתן וזנו עיניהן מן השכינה, שנאמר (שמות כד, יא) ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו, ולא רצה המקום לערוב שמחתם של ישראל, הלכך המתין להם עד יום שמיני למילואים.

מעתה מובן מה שאמרו במדרש פרשה זו (ויק"ר כ, א) אחרי מות שני בני אהרן רבי שמעון פתח (קהלת ט, ב) הכל כאשר לכל מקרה אחד לצדיק ולרשע, ע"כ. וכי מה ענין זה אצל נדב ואביהוא?

ולפי דברינו מובן, שהרי הרשע שהוא פורק מעליו עול תורה - דין הוא שיתחייב מיתה, וכן הצדיק שהוא ממית עצמו ממש להתקרב לשכינה כדרך שעשו נדב ואביהוא גם הוא חייב מיתה, אבל צריך כל אדם לבחור דרך אמצעי, להתקדש בעצמו במותר לו.

משמיר לדרך למצוא חן בעיני השי"ת

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימותו" (ויקרא טז, א)
 הקשה הרב אור החיים הקדוש זע"א:
 מה טעם נאמר וידבר ה' והפסיק הענין, ולא נאמר מה דיבר עמו. ועוד קשה: מה תלמוד לומר "וימותו", הרי כבר נאמר "אחרי מות"!!

ונראה לפרש בסייעתא דשמיא, לפי מה שדרשו רבותינו זיכרונם לברכה (יומא פה, ב) 'וחי בהם - ולא שימות בהם'.

וקשה, שהרי אמרו במקום אחר (ברכות סג, ב) 'אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה'. ואם כן כיצד אתה מקיים דברי שניהם?

אלא על ידי שהאדם פורש עצמו מתענוגי העולם הזה, ואינו אוכל אלא כדי קיום נפשו בלבד, מעלה עליו הכתוב כאילו המית את עצמו על התורה. וכן אמרו בזוהר הקדוש (ח"ב קנח, ב) אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עוני, לפי שהעני חשוב כמת, ובמדרש אמרו חז"ל שאין התורה נמצאת אצל מי שמבקש תענוג תאוה וגדולה בעולם הזה, אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר (במדבר יט, יד) "זאת התורה אדם כי ימות באהל".

אפס כי בני אהרן נדב ואביהוא לא נהגו כן, אלא המיתו עצמם מיתה של ממש על התורה ועל הקדושה, עד שהיו מוכנים למות כדי להתקרב לשכינה הקדושה, ולפיכך לא נשאו להם נשים כדי שיהא בידם להיות קרובים אצל שכינה כל שעה. לכך נאמר "וימותו, וימותו" שתי פעמים, מלמד שהמיתו עצמם כדי להתקרב לשכינה. כדבר שנאמר "בקרבנתם לפני ד' וימותו", מה גרם להם שימותו? הוי אומר זה שנתקרב יותר מדי לד'.

והואיל ועשו שלא כדון, כעס עליהם המקום ואמר להם, אם רצונכם להתקרב אצלי, אינכם רשאים לבטל בשבילה אפילו קוץ אחד מן התורה אפילו לשעה מועתת. ואם תאמרו שהמצוות הללו עתידים לבטל אתכם מעבודתי, אין ממש בדבריכם, כלום נתתי את המצוות למלאכים, הרי לא נתתי תורה ומצוות אלא לבני אדם, וכענין ששנו חכמים (ברכות כה, ב) לא ניתנה תורה למלאכי השרת, ובזמן שאתם מקיימים תורה ומצוות ומקדשים את מעשיכם הגשמיים, אתם זוכים להתקרב לשכינה, ובאים למעלה ממדרגת מלאכים, עכשיו שהייתם סבורים להיות כמלאכים, חייכם שאני נוטל את נפשכם.

ולא עוד, אלא הואיל ואתם סבורים להמית עצמכם על הקדושה, ואי אתם נוהגים מנהג דרך ארץ, נתחייבתם בנפשכם, שהרי נתתי את האדם העולם שיהיה ולא שימות. ומה חבלה שהיא במקצת הגוף, אין אדם רשאי לעשותה בעצמו (ב"ק צא, ב), קל וחומר שאסור לו להמית

דברי הנמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מי שמוסר נפש - מקבל מתנה מהקב"ה!

ימי הספירה החלים בימים אלו, הם גם ימי אבלות על פטירת תלמידי רבי עקיבא, כפי שמספרים רבותינו (יבמות סב, ב): "שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס, וכלם מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמים".

אם נתבונן בקורות חייו של רבי עקיבא, ונעקוב אחר דרך צמיחתו של התנא הקדוש, מעורר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א, נראה כי אדם שמוכן למסור את כל כולו בשביל התורה, זוכה שהיא תינתן לו במתנה, כמו שנאמר "וממתנה נחליאל" (במדבר כא, ט).

רבי עקיבא זכה להיות המעמיד של כל התורה כולה. הוא העמיד תלמידים שלמדו את התורה לישראל, ומפיהם אנו חיים.

הוא היה בן גרים, ורק בגיל ארבעים התחיל ללמד. אבל התורה הקדושה מונחת בקרן זוית, וכל הרוצה לטול יבוא ויטול (קידושין סו, א). אף אחד אינו יכול לומר 'איני יכול'!

הכרתי, מספר הרב אלבז, אנשים אנאלפביתים. אפילו לקרוא א"ב לא ידעו! הם באו לישיבה, התחילו מהתחלה ממש - וכיום הם גאונים! הם מסרו את נפשם כדי ללמוד, ומי שמוסר נפש, מקבל מתנה מהקב"ה!

אנשים חושבים: רבי עקיבא נולד צדיק. פלוני נולד צדיק...

אבל זה לא נכון! נשמת רבי עקיבא היתה נשמה עליונה, כל המלאכים רעדו מפניו, וממי הוא הגיע? מגוי, ומי יודע מה אכל ומה שתה ומה עשה עד שהתגייר.

המיוחד ברבי עקיבא היה, שכאשר גילה את התורה, הבין שעליו לשחוק את עצמו הדק היטב - היטב הדק. הוא הבין שעוד טיפה ועוד טיפה יחוררו בלב האבן שלו חור, ואז יזרמו המים כנהר שוטף. ומה איתך? מי אמר שלך אין נשמה גבוהה???

כשאדם מקבל על עצמו עול תורה, הוא מגלה פתאום שיש לו יכולות שהוא אפילו לא חלם עליהן. רבי עקיבא לא פחד מבושות. לא היה אכפת לו ללמד עם ילדים קטנים, לא היה אכפת לו לשאול שוב ושוב כדי להבין. הוא התבזה פעם אחר פעם, ובלבד שלא יזוז מתורת ה' יתברך.

כשמגיע אלי בחור, ומספר על כל מיני קשיים שיש לו, אני נוהג לומר לו: "כנראה אתה גדול! הקב"ה לא מביא ניסיונות וקשיים לאנשים פשוטים! כנראה שנשמתך גבוהה, ויש בך כח עוצמתי. בידיך להחליט אם אתה רוצה להמשיך את החיים כמושחת, או לגדול!"

כשאותו אחד קבל על עצמו לדבוק בקב"ה בכל כוחו - אין לתאר כמה גדל! כיום הוא קודש הקודשים! כל הלכלוך שהיה בו נעלם ואיננו!

אנשים אומרים: 'לא נראה לי שזה מתאים לי'.

אוי! כמה אפשר לאבד מה'לא נראה לי' הזה... כמה גדולי ישראל, פוסקי הוראה וגאונים היה עם ישראל מאבד אם היינו שומעים לקול הזה של 'לא נראה לי שאני יכול'...

הצעד הראשון הוא - לא להתייאש מעצמנו.

זה היה כוחו של רבי עקיבא! הוא נזרק מביתו של כלבא שבוע, ישן על תבן, עני מרוד שאין לו כלום - ולבסוף נעשה גדול ישראל, חכם גדול וקדוש עליון. במשך מאה ועשרים שנות חייו האיר את העולם כולו בתורתו.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

תוכחה להורים

אב או אם הטועים בדבר הלכה - יש להראות להם בדרך כבוד את הדברים במקורם. ולכן כאשר הם עוברים ממש על איסור, אין לומר להם "עברת על דברי תורה", אלא יש לומר; "אבא, אמא, כך כתוב בתורה, כך למדתי", וזאת כדי שלא יתביישו.

במידה והם לא הבינו את המסר, רשאי לומר להם בלשון ברורה אך בנעימה, שהדבר שהם עושים אסור הוא בתכלית.

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כבשה בין שבעים זאבים

פעמים רבות דרשתי ברבים על המעשה הנפלא המובא במדרש (אסתר רבה י, יא) ברבי יהושע בן חנניה וקיסר רומי אנדריאנוס, אשר צעדו יחד בשוק רומי המלא בגויים לרוב, כשלפתע עבר בשוק יהודי המעוטר בזקן ובפאות. פנה הקיסר לרבי יהושע ואמר לו:

"ראה את הכבשה הזו בין שבעים הזאבים, כיצד אף אחד לא נוגע בה לרעה".

רבי יהושע שהבין את כוונת הקיסר לשבח את הגויים בעלי הנימוסים, השיב מיד ואמר:

"אמת הדבר, אולם אתה רואה לפניך רק את הכבשה ואינך רואה את הרועה שמגן עליה".

ולמרות שסיפתי מעשה זה פעמים רבות, מעולם לא חשתי אותו בנשמתי. תמיד הרגשתי שהוא מעט מרוחק מאיתנו ומזמננו.

אולם בשנים האחרונות עניין הכבשה בין שבעים הזאבים ברור ומוחלט מאי פעם, כאשר ניתן לראות שקיימים בעולם רק מיליונים בודדים של יהודים, לעומת מיליארדים רבים של גויים אשר מואסים בעם היהודי ומבקשים ללכתו.

ולמרות השנאה הרבה שכל העמים רוחשים לעם ישראל מכל עבר, עודנו חיים וקיימים, ומקיימים את התורה והמצוות ללא כל פחד ומורא, ועוד מחפשים לקדש שם שמים בכל העולם כולו.

אין זאת אלא שהקב"ה, הרועה הגדול שומר עלינו, הכבשה הקטנה שלו מפני הזאבים הרבים שסביבנו, ובכל אלפי שנות ההיסטוריה לא עלה בידם ללכותינו.

כל זאת משום זכות התורה הקדושה שבה אנו אוהזים, ובזכות שמירתה במסירות נפש הקב"ה מגן עלינו במשך כל הדורות.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תפסת מרובה לא תפסת

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימותו" (ויקרא טז, א)

פרשת אחרי מות המציינת בתחילתה את מות שני בני אהרן, נקראת ביום הכיפורים. ואף סדר עבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים, כתוב ומתואר בפרשה זה.

ומן העובדה שפרשה זו פרשת אחרי מות נקראת ביום הכיפורים, הסיקו חז"ל (מו"ק כח, א) שכשם שיום הכיפורים מכפר על חטאי האדם, כך מיתת צדיקים מכפרת.

והנה נביט ונראה שהיו אנשים רבים אשר נתפרסמו בחייהם עד מאוד משום האומנות שהחזיקו בידם - כגון אומנות השירה, המשחק או הריקוד, והעם כל כך העריץ אותם, עד שהפכו לאילימים נערצים. וכשמתו אותם אלילי תרבות, כולם ביכו אחר מותם במשך שנה שנתיים, אך בחלוף הזמן הם נשכחו מהלב כאילו לא היו.

ולהבדיל אלפי הבדלות, הצדיקים במותם קרויים חיים, וכשם שבחייהם היו בבחינת אבן שואבת לכלל הציבור, כך לאחר מותם - דמותם מועלה על נס והכל מכבדים ומוקירים את זכרם. והוא שמצינו אצל בני אהרן שבחייהם היו צדיקים גדולים ונשגבים, ואף במותם נתקדשו והתעלו וכיוון שכך, זיכרונם עולה מידי יום הכיפורים וזוכים המה לכפר על חטאי עם ישראל.

יש לנו לדעת שמצוה אינה ממיתה את האדם בשום פנים ואופן, שהרי כתוב על התורה הקדושה (ויקרא יח, ה) 'וחי בהם', ואם בני אהרן מתו בקרבנתם לפני ה', משמע שמעשם לא היה על פי דעת תורה הצרופה, ומכיוון שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה (יבמות קכא, ב), נתבקשו המה לבית דין של מעלה.

ברי הוא שאנו הקטנים אין בכוחנו להבין ולהשיג מה היה חטאם של בני אהרן, אך לימדונו חז"ל (עי' אה"ח ויקרא טז, א) שנדב ואביהוא ביקשו לעצמם מדרגה גבוהה, בשעה שעדיין לא אחזו במדרגה הקודמת לה. וכפי שאדם מן השורה אינו יכול לשאת אבנים גדולות בידי וועלו לשכור משאית שתוביל את הלבנים בכדי שלא יכרע תחתיו, כך להבדיל בני אהרן לא היו יכולים עדיין לשאת ולספוג את גודל הקדושה שביקשו לעצמם ולכן מתו.

ויש לנו לדעת שבני אהרן לא נכנסו סתם כך לבית המקדש והקריבו קטורת לפני ה', אלא הם חשבו שמדרגתם היא כמדרגת משה ואהרן, והם מסוגלים להנהיג את העם לאחר מותם (תנחומא אחרי מות י).

וכשם שמושה דיבר עם ה' פנים בפנים, הם חשבו שגם ביכולתם לעשות זאת, ולא זו בלבד אלא שהם אף נדרשים לכך, ולכן ביקשו להיכנס אל הקודש פנימה ולהקריב קטורת לפני ה'.

ומצינו בבני אהרן שאמרו - מתי ימותו שני זקנים אלו וננהיגו אנו את העם במקומם (שם). וחלילה לומר שביקשו כבוד לעצמם, אלא הרגישו בעצמם שיש בהם כוחות רוחניים מיוחדים ויש להם לנצלם לצורך עבודת ה' והנהגת העם.

אם כן כוונתם של בני אהרן הייתה כל כולה לשם שמים, אך חסרה מהם ההבנה העמוקה שעדיין לא הגיעה השעה להוציא את כוחם אל הפועל. קודם כל יש להם להתמלא בעצמם ורק לאחר מכן יוכלו להגשים את הכוחות הרוחניים המיוחדים שניתנו להם משמיא.

וכן מצינו שלאחר מותם אמר הקב"ה לבני ישראל (ויקרא י, ו) 'כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'". מלמד שלא הייתה עליהם קפידה מן השמים, ואף במותם נחשבו צדיקים גמורים, והראיה, שאנו מזכירים את מותם ביום הכיפורים, ומתחננים לה' שמותם ייזכרו לפניו ועורך זכות על בני ישראל בעומדם בדף לפני ה'.

שבת שבתון

א. מותר לאכול תוצרת חלב אף על פי שהבהמות אוכלות בשביעית פירות שיש בהם קדושת שביעית.

ב. עודפי פירות שביעית שברור שלא יאכלו אותם, אסור לקלקלם, אלא יניחו אותם עד שירקבו מעצמם. ואסור להאכילם לבעלי חיים כל זמן שראויים לאדם, ויש מתירים לגרום לקלקולם או להופכם למאכל בהמה.

ג. אסור לזרוע פירות שביעית, שפירות שביעית לא ניתנו לזריעה.

ד. מוהל הרוצה להשתמש ביון של שביעית בעת המציצה בשעת המילה, לכתחילה לא יעשה כן, אחר שיון זה הולך לאיבוד, ונמצא מאבד יין של שביעית. אבל אם אין באותו זמן סמים לעצור הדם, בודאי שמוותר לעשות כן ביון של שביעית.

ה. המפריש חלה מקמח של השנה השביעית, מותר לו לשרוף את מה שהפריש בתנור, ואין לחוש בזה משום שריפת פירות שביעית. והדבר ברור שבצק מקמח שביעית חייב בחלה.

ו. יוצאים ידי חובת ארבע כוסות בליל פסח ביון של שביעית, אם לא הגיע שעת ביעורם, שבדרך כלל אוכלים בענבים עד פסח [כמבואר במסכת פסחים נג, א]. ויש מקילין בזה גם לאחר שהגיע שעת הביעור. וכשאין לו יין אחר אפשר להקל בזה.

ז. יזהר שלא ישפוך מן היין של שביעית באמירת דצ"ך עד"ש באח"ב, כנהוג, משום שנאמר, לאכלה ולא להפסד.

ח. יש אומרים שלכתחילה אין להבדיל על יין של שביעית, מכמה חששות, שהרי רגילים למלאת את הכוס יותר ממידתו לסימן ברכה, ונמצא שמאבד יין שיש בו קדושת שביעית. ועוד, שהרי הנשים נהגו שלא לשתות מכוס ההבדלה, ואם כן נחשב כממעט באכילתו. ועוד, שהרי אין המבדיל שותה את כל הכוס.

וגם יש הנותנים מהיין על עיניהם, ומכבים בו את הנר, ונמצא כל זה גורם להפסד פירות שביעית. ויש אומרים שאין לחוש לכל זה, מכמה טעמים, והעיקר לדינא שמוותר להבדיל על יין של שביעית, ובלבד שהמבדיל ישתה את כל הכוס.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה', ואתה בן אדם" (יחזקאל כ"ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה הנביא יחזקאל צועק חמוס על חטאיהם של עם ישראל שהיו בזמנו, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכרים ישראל שלא לעשות תועבות כתועבות הגויים.

ובני אשכנז: מפטירין "הלא כבני כושיים" (עמוס ט).

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת אחרי

1. מה עשו הפילוסופים קודם מתן תורה?

2. כיצד יש לנהוג באמירת דצ"ך עד"ש באח"ב ביון של שביעית?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נוסת הגדולה

הגאון רבי חיים יצחק חייקין זצ"ל

הגאון רבי חיים יצחק חייקין זצ"ל נולד בשנת ה'תרס"ו בעיירה קוסובה שבליטא. בהיותו נער עול ימים היו אלו שנות מלחמת העולם הראשונה, תהו ובהו שררו באירופה כולה, שלח אותו אביו - רבי צבי - ללמוד תורה אצל רבי יצחק קרליץ.

בשנת ה'תרפ"ז בהיותו כבן כ"א שנים גלה רבי חיים יצחק למקום תורה לעיירה ראדין, מקום מושבה של הישיבה הקדושה בראשה כיהנו בגאון מאורן של ישראל רבי ישראל מאיר הכהן מראדין זצ"ל - ה'חפץ חיים' יחד עם הגאון רבי נפתלי טרופ זצ"ל.

בראדין קיים רבי חיים יצחק את צו חכמינו ז"ל בפרקי אבות 'עשה לך רב', וקבל על עצמו את ה'חפץ חיים' לרבו המובהק. עד סוף ימיו הוסיף רבי חיים יצחק לצטט אמרות בשמו של ה'חפץ חיים', אותם למד ממנו בימי שהותו בצל כנפיו בישיבת ראדין ובכל הליכותיו ניכר בו כי תלמיד ה'חפץ חיים' הוא.

ממין ה'חפץ חיים' הוא למד כי בגלל שלש סיבות

אכפת לו מכל מי שיכול להיות יהודי טוב יותר ולא עושה כך. א. רחמנות על היהודי עצמו. ב. כבוד שמים. ג. סכנה לכלל ישראל.

בראדין גם הכיר רבי חיים יצחק את הגדול בתלמידיו של ה'חפץ חיים', הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד. בשליחותו של רבי אלחנן נסע רבי חיים יצחק יחד עם בנו - רבי אלעזר שמחה וסרמן זצ"ל להקים ישיבה קדושה בעיר ניוז'ורף שבאלזס.

רבי חיים יצחק קיבל עליו גם את מורתו של רבי אלחנן וסרמן וכינה אותו בתואר 'מורי ורבי'. מרבי אלחנן למד רבי חיים יצחק מהו ערכו של רגע וכמה צריך להיזהר בביטול תורה.

בעניין זה סיפר רבי חיים יצחק כי בעת שכיהן רבי אלחנן וסרמן כראש ישיבת 'אוהל תורה' - ברנוביץ' נקרעו מנעליו, ותלמידיו אספו עבורו ממון וקנו לו נעליים חדשות, וזאת כיוון שרבי אלחנן סרב ליהנות מקופת הישיבה. רבי אלחנן קיבל את הנעליים החדשות אך ציין שהם גורמות לו צער כיוון - שבשונה מנעליו הקודמות - לנעליים אלו יש שרוכים שעליו לקשרם והדבר גוזל ממנו עוד רגע בו היה יכול ללמוד תורה.

כשפרצה מלחמת העולם השנייה נפל רבי חיים יצחק בשבי הגרמנים במעמד של שבוי צרפתי. במחנה השבויים הוסיף רבי חיים יצחק לעבוד את ה' בשמחה תוך התעלמות מוחלטת מעבודות הכפייה המשברות את הגוף ואת הנפש וההתעללויות הרבות שהיו מנת חלקו. ספר משניות וזוג תפילין, אלו היו כל רכושו של רבי חיים יצחק בעת שביו, אך אלו גם היו נחמתו ובהם היה דבק במסירות נפש עת היה יושב בפינה נסתר עטור בתפילין וספר המשניות בידיו והוא לומד ממנו בהתמדה.

לאחר סיום המלחמה בשנת ה'תש"ה, שב רבי חיים יצחק לצרפת שם הוא נקרא לעמוד בראשות ישיבת 'חכמי צרפת' בעיר עקס-לה-בן. במשך כיוכל שנים עמד רבי חיים יצחק בראשות הישיבה והרביץ תורה לאלפים, מאור פניו ודבקותו באמת משכו אליו רבבות תלמידים שאף הקימו קהילה יהודית מפוארת בסמוך לישיבה.

במרחביה של צרפת הוא נשאר 'בן ישיבה' בראדין. אחד מבניו שוחח בהזדמנות עם המשגיח רבי שלמה וולבה זצ"ל בהקשר להרגלי החיים בצרפת, ואמר לו המשגיח: "אתם גדלתם בצרפת? אתם גדלתם בראדין!"

חביבותו המיוחדת של רבי חיים יצחק לכל יהודי סייעה לו אף לפעול גדולות ונצורות בקרב יהדות המזרח. חלקים נרחבים מצפון אפריקה היו באותה העת קולוניות צרפתיות ויהודים רבים עברו מארצות אלו לצרפת. רבים מיהודים אלו הסירו מעליהם רח"ל עול תורה ומצוות, אך רבי חיים יצחק במאור פניו וחביבותו המיוחדת משך רבים מבני הנוער אל הישיבה. שעות ארוכות היה רבי חיים יצחק משקיע בכל יהודי כזה על מנת לקרבו לתורה עד שניאות להישאר בישיבה, בה דבק בה' ובתורתו ועלה מעלה מעלה במעלות התורה והיראה. רבים מבני נוער אלו שהגיעו אל רבי חיים יצחק בורים וחסרי רקע מינימאלי ביהדות, הפכו ברבות הימים לתלמידי חכמים ומורי הוראה בישראל.

חיבה יתירה היתה לו לתינוקות. כשהיה חולף על פני עריסת תינוק היה מתעכב ומתבונן ביצירה המופלאה ומשתעשע עמו. כמוכן שהתינוקות נהנו מתשומת הלב שהורעפה עליהם. כשהיה רואה תינוק בזרועות אמו היה ממלמל בהתפעלות: "כגמול עלי אמו" - כך אנו חזריים להרגיש בידי הקב"ה שלוים ורגועים ללא כל דאגה.

בלבו פיעמה אהבה שגברה על ההשתעשעות עם העוללים הרכים, והיה מנתק עצמו בכוח ואומר לבנותיו: תשחקו אתם עם הקטנים, זהו צורך חשוב להתפתחותם, אבל אני חייב ללמוד תורה!

רבי חיים היה מעודד אימהות להתמסר לטיפול בילדיהם, וכך היה אומר לבנותיו: פטורות אתן מתלמוד תורה, תפקידן הוא לגדל את ילדיכן ולשמור עליהן כראוי מסכנות רוחניות וגשמיות!

גם לילדים היה מקנה אהבה לתורה. כל ילד קטן שהזדמן לביתו הושב על ברכיו וקיבל תפוח, ותוך כדי כך היה משנן לילד הרך: "דע לך כי התורה הקדושה היא הדבר הטוב ביותר והמתוק ביותר בעולם, מתוק גם יותר משוקולד וסוכריות..."

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
 ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול השון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם